

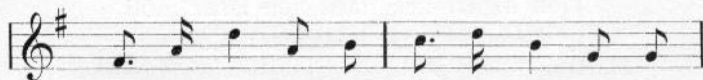
11. Alfred och Anna.

Upptecknad efter fröken *Gunhild Lindell*, Högby, Öland.

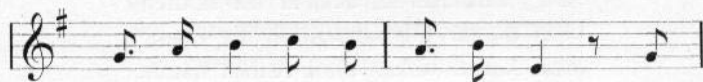
J. G.

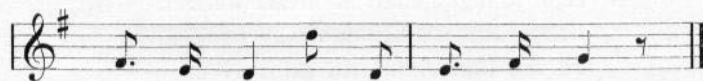
1. När kväl - len kom - mer och bju - der vi - la, den

skö - na An - na åt lun - den i - - lar att

mö - ta Al - fred i da - lens lund. Han

lo - vat kom - ma i kväl - lens stund.

2. Hon var så glad och hon sprang så lätt.
Sin barm hon full utav blommor sätter.
Vid högra sidan hon binder fast
med röda bandet en blomsterkvast.

3. I dalen, där de hade stämt sitt möte,
där vilar hon sig uti kvällens sköte.
Sen går hon längtande dalen om,
men ingen Alfred till henne kom.
4. Hon går i oro och längtans kvalen.
Då hördes ljuda ett skott i dalen,
då hördes ängsligt ett jämmerrop,
som trängde fram mellan trädens hop.
5. Hon går att möta Alfred på vägen,
men stannar genast bestört, förlägen,
Hon dignar ned, men hon fattar mod,
ty Alfred låg där badande i blod.
6. Hon frågade, men hennes röst var bruten:
»Säg, käre Alfred, ack, är du skjuten?»
Hon dignar till hans blodröda famn,
men Alfred viskar blott Annas namn.
7. Han vänligt räckte åt henne handen
och sade: »Anna, nu lösas banden.
Farväl, min Anna, nu skiljs vi åt.»
Hon brister ut i en häftig gråt.
8. Nu öppna såret ej mera blöder.
Vid Annas bröst ligger Alfred döder.
Han ligger kallnad vid hennes barm,
och om hans liv hon har lagt sin arm.

9. Vid Alfreds lik vakar Anna trogen,
men mördarn ilar fram genom skogen
och ropar själv av förskräckelse:
»Jag haver mördat, o ve, o ve.»
10. Det svåra kan han nu aldrig glömma.
Han går att Alfred för människor gömma
och vandrar uppåt den väg, han flytt,
men laddar först sin pistol på nytt.
11. Pistolen han emot bröstet vänder,
men Anna fattade om hans händer
och ropte själv fast med sorgset mod,
hon sade: »Blod har nu flutit nog».
12. Och vådaskottet sig själv avlossar,
och blodet börjar ur såret forsa,
och Bernhard endast en suck nu hör.
Vid Alfreds sida skön Anna dör.
13. Det sista skottet hörs någon akta.
Där kommer människor från alla trakter,
Båd' små och stora från närmsta by
förskräckta häpna för denna syn.
14. Mång flicka domnar och mister modet,
då månen speglar sig i blodet.
Då hördes icke en mänsklig röst
men vemodsklagan från varje bröst.

15. Hur sent det blev uti dystra kvällen,
blev Bernhard gripen och förd i cellen
och smidd i bojor; i detta kval
där härskar mörker förutan tal.
16. Han bittert gråter båd' dar och nätter
och bleka kinder med tårar väter.
Sen går han längtande dagen om,
tills sent omsider hans dödsdom kom.
17. En dag fångvaktaren han berättar:
»I morgon, Bernhard, man dig avrättar.
Bered dig själv och bekänn ditt mord,
förrän du göms i den kalla jord!»
18. »Ja», Bernhard svarar och stilla gråter,
»nu vill jag dö och se Anna åter,
ty hon däruppe i änglaland
skall ge förlåtelse med sin hand.»
19. Och nästa morgon man Bernhard leder
till avrättsplatsen. Han faller neder.
En blomsterkvast han i handen höll,
och bilan höjdes — hans huvud föll.